

[Fiskeriministeren.]

forhandling herom, forinden en eventuel udvidelse af fiskeriterritoriet føres ud i livet.

Sådanne overgangsrettigheder er af Storbritannien og Irland ved aftaler afsluttet i forbindelse med Londonkonferencens indrømmet visse andre landes fiskere for en periode, der andrager ca. 1½ år fra det tidspunkt, hvor det kan forventes, at den påtænkte britiske og irske udvidelse bliver effektiv. For bugter m. v., hvor der er fastsat rette basislinjer, er overgangsperioden i de nævnte aftaler fastsat til ca. 2½ år.

Tilsvarende overgangsrettigheder må det forventes at Danmark vil blive nødt til at indrømme visse andre lande.

Det vil sikkert både ud fra fiskerierhvervets interesse og ud fra et almindeligt samfundshensyn være forkert at udskyde beslutningen om eventuel udvidelse af fiskerigrænserne til næste samling, idet man som nævnt må regne med, at udvidelsen først kan blive effektiv efter en overgangsperiode, således at jo mere beslutningen fremskynedes, jo mere fremskyndes afslutningen af den overgangsperiode, efter hvilken det danske fiskeri kan nyde fordelene af det større fiskeriterritorium.

Fiskeriets hovedorganisationer har da også tiltrådt fremsættelsen af det foreliggende lovforslag.

Som nævnt i bemærkningerne er der ved konventionens artikel 10 opnået adgang til at træffe særordninger bl. a. for Skagerrak og Kattegat, og det er udtrykkelig nævnt, at sådanne sær aftaler kan indgås mellem Danmark, Norge og Sverige.

Mellem Sverige og Danmark findes allerede en konvention af 31. december 1932 om fiskeriforholdene i de til Danmark og Sverige grænsende farvande. Denne aftale omfatter dog ikke Skagerrak og dermed ikke en del af den svenske vestkyst eller de danske kyster til Skagerrak.

Med Norge findes ingen tilsvarende aftale, men Norge har hidtil undladt at sætte den fra norsk side foretagne udvidelse af fiskerigrænsen i kraft for så vidt angår Norges sydkyst mod Skagerrak.

I tilfælde af en dansk udvidelse vil det derfor være naturligt, at der optages forhandlinger med begge vore nordiske nabolande om en eventuel særordning for Skagerrak og Kattegat.

Jeg kan tilføje, at det er regeringens hensigt først at anvende bemyndigelsen, efter at den har forhandlet med repræsentanter for folketinget, og at den ikke vil blive anvendt uden efter nær kontakt med det danske fiskerierhverv.

Med disse ord tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Udenrigsministeren (Per Hækkerup): Jeg har den ære for det høje ting at fremsætte forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af fiskerikonventionen af 9. marts 1964.

Konventionen er et af de resultater, som opnåedes på den i London i perioden december 1963 — marts 1964 afholdte fiskerikonference, hvori deltog 16 vesteuropæiske lande samt en repræsentant for Det europæiske økonomiske Fællesskabs kommission.

Konventionen tilsigter en ordning af spørgsmålet om størrelsen af de kontraherende parters fiskeriterritorier for derved at undgå en række ensidige ukoordinerede udvidelser af de hidtil gældende fiskeriterritorier. Behovet for en sådan ordning var blevet større, efter at det på to FN-konferencer i Genève i 1958 og 1960 ikke var lykkedes at nå til enighed på verdensomspændende basis om fiskeriterritoriernes retmæssige størrelse.

Medens lande, hvis beboere i usædvanlig grad er afhængige af fiskeri, har anset sig for berettigede til at fastsætte en 12 miles fiskerigrænse — sådanne grænser er som bekendt gennemført bl. a. for Færøerne og Grønland — har der hersket større usikkerhed med hensyn til fiskeriterritoriernes størrelse, hvor befolkningerne ikke på samme måde kan siges på afgørende måde at være afhængige af havet.

I april 1963 tog den britiske regering initiativet til indkaldelse af en europæisk fiskerikonference i London med henblik på at drøfte dette spørgsmål samt problemer i forbindelse med samhandelen med fisk, fiskeriinspektion samt fredningsbestemmelser. I konferencen deltog de 7 EFTA-lande, de 6 EEC-lande, Island, Spanien og Irland samt fællesmarkedskommissionen.

Det lykkedes på konferencen at nå til enighed om beslutninger om samhandelen med fisk, om fiskeriinspektion samt om